

23e
ik

Joulupukki

1920

OSAKYHTIÖ VALISTUS HELSINKI 1920

JOULUN VAPAHTAJA.

Jälleen on joulu. Lumi on peittänyt valkoiseen vaippaansa rakkaan isäimme maan. Adventtivii-
kot ovat olleet odotusta täynnä. Kaikki on val-
mistunut täksi pyhäksi juhlaksi. Ja nyt loistavat
kuusen kynttilät tuhansissa kodeissa, jouluaamun
hämärässä rientävät vanhat ja nuoret jälleen jou-
lukirkkoon, joka valossa ja kirkkaudessa hohtaa.
Kaikki julistaa meille pyhää sanomaa: juhli, maa,
sillä sinulle on syntynyt Vapahtaja!

Ja kaikille Suomen lapsille, joitten käteen „Jou-
lupukki” tänä vuonna tulee, tahtoisivat nämä rivit
sanoa samaa. Vietä juhlaa ilolla ja riemulla, pieni
ystävä, sillä se Jeesus, joka kerran syntyi Betle-
hemin seimeen, on sinun Vapahtajasi!

Hän on Vapahtaja synnistäsi. Muistat
ehkä, kun ensi kerran teit vapaasta tahdostasi
pahaa. Varsinkin sen ensi kerran jälkeen oli
sinun niin vaikea olla. Pelkäsit isää ja äitiä,
mutta ei vain heitä, samalla oli kuin olisi sinun
ja taivaan välille tullut iso, musta pilvi, joka
erotti sinut Jumalasta etkä sinä voinut enää ru-
koilla yhtä luottavaisesti kuin olit sitä ennen ru-
koillut. Sitten olet monesti jälkeinkin päin ollut
paha, jälleen tehnyt syntiä, vaikka omatuntosi
kielsi sinua siitä. Ja senjälkeen on sinulle ollut
vaikeaa olla oikein sydämestäsi iloinen. Sel-
lainen ihminen ei näet koskaan olekaan onnellin-
nen, jolla on paha omatunto. Mutta, pieni ystävä,
joulu sanoo sinulle, että Jeesus on sinun Vapah-
tajasi. Hän tuli tänne maailmaan, jotta hänen
kuolemansa tähden me voisimme saada kaikki
pahuutemme anteeksi ja jälleen tulla Jumalan
lapsiksi. Sinun ei tarvitse muuta kuin tunnustaa
syntisi Jumalalle ja pyytää niitä anteeksi Jeesuk-
sen tähden, ja sinä saat ne anteeksi, ja se iso
musta pilvi katoaa, ja sinulle tulee jälleen hyvä
olla. Koko elämäsi saat hänen tähtensä elää
iloisena siitä, että ylhäältä Jumalan kirkkaudesta
hänen rakastava silmänsä sinua seuraa kaikilla
sinun teilläsi.

Jeesus on ystäväsi. Hän, joka pienenä lap-
sena kerran makasi seimessä, elää nyt sanomat-
tomassa kirkkaudessa Jumalan näkymättömässä
maailmassa ja tahtoo ystävänsä olla sinun luo-
nasi joka päivä elämäsi loppuun saakka. Parem-
paa ystävää sinä et voisi saada. Kun hän jää
luoksesi, ja sinä jäät hänen luokseen kaikiksi
tuleviksi elämäsi vuosiksi, silloin hän varjelee
sinut pahasta ja täyttää sinut puhtaudellaan ja
voimallaan niin että sinusta tulee paras ihminen,
mitä sinusta koskaan voisi tulla, ja isäsi ja äitisi
kaikkein parhaimmat toivomukset toteutuvat elä-
mässäsi. Maailma on suuri ja kavala, moni
puhdas lapsi on siellä tuhoutunut sen villeihin
aaltoihin, tuhannet kiusaukset siellä jokaista ih-
mistä vaanivat, mutta Jeesus voi sinut varjella.
Hän on ystävä, joka rakastaa sinua, ja jonka
kädessä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Jeesus on turvasi. Kun hätä ja vaara sinut
saartaa etkä tiedä, mistä apu tulisi, silloin voi
hän sinua auttaa. Hänelle ei mikään ole mah-
dotonta. Rukouksessa saat sinä kertoa hänelle
kaikki aivan kuin kertoisit sen äitisi sydämelle.
Ja kun kuolema kerran tulee ja sinun täytyy läh-
teä täältä pois, Jeesus on silloinkin luonasi ja vie
sinut Jumalan ihanaan paratiisiin, missä sanoin
kuvaamattomassa kirkkaudessa saat elää ihanaa,
pyhää elämää ja olla sanomattoman onnellinen
iankaikkisesti.

Eikö siis joulu olisi riemun ja ilon juhla, kun
se kertoo meille tällaisesta Vapahtajasta?

Pieni ystävä, vietä joulua niin, että tulisit oikein
lähelle Jeesusta!

Sinustakin pitäisi tulla lapsi, jolla on sellainen
mieli kuin oli sillä pienellä pojalla, joka kun äiti
iltarukouksen jälkeen aikoi vetää uutimet ikku-
nan eteen, ettei aamun valo häiritsisi pojan unta,
sanoi äidilleen: „Ei, äiti, minä tahtoisin, että Ju-
mala yölläkin näkisi minut.”

Sitä mieltä joulun Vapahtaja tuli meihin luomaan.

Aleksi Lehtonen.

Yksinäytöksinen lastennäytelmä. Joulupukille kirjoittanut *Alpo Noponen*. Kuvittanut *A. Halonen*.

Henkilöt: Isä, Äiti, Eino, heidän poikansa, Aune, kasvattisisar, naapurin Kalle.

Näyttämönä pihamaa. Vasemmalla pienen maalitalon asuinrakennus, johon johtaa ovi pihalta, oikealla aittarakennuksen seinämä. Perällä aidan takana maantie, josta portti johtaa pihaan, tien takana metsää. Oikealla pihan peräkulmassa aidan taakse johtava aukko.

Iltapäivä sunnuntaina syyskuun alkupuolella.

Äiti (ilmestyy pirtin ovesta portaalle ja katselee etsien ympäri pihamaata). Missäs se poika on? (Huutaa) Eino hoi!

Eino (huutaa perältä aittarakennuksen takaa). Mitä, äiti?

Äiti. Missä sinä olet?

Eino (tulee näkyviin). Lupasit, että saan viedä kärrilläni perunan tähteet sioille.

Äiti. Niin kyllä. Ja sinä veit ne jo äsken.

Eino. Siellä on Kalle.

Äiti. Karsinassako?

Eino. Karsinan luona. Hän katsoi, kun minä syötin perunat sioille.

Äiti. Oliko siinäkin ihmettä?

Eino. Saanko minä mennä Kallen kanssa?

Äiti. Minne?

Eino. Vauhkolaan. Siellä on kauratalkoot.

Äiti. Ja te olisitte mielestänne hyvää talkooväkeä. Niinkö?

Eino. Menisimme muuten vaan.

Äiti. Muistat kyllä, minne kehoitin sinua menemään.

Eino. Isän kanssa asemalle.

Äiti. Ja eikö ole kumma, ettet lähtenyt? Aina olet sinne ollut muulloin halukas juoksemaan. Niin että olen pelännyt sinun joskus jäävän junan alle. Mutta nyt ei kelvannut . . . isän kanssa!

Eino. En tahtonut mennä sitä tyttöä vastaan.

Äiti. Sehän on serkkusi. Etkö haluaisi osoittaa ystävyyttä tuolle kaupungin lapselle, jolta äiti on kuollut? Hänen isällään on siellä Helsingissä niin paljon

puuhaa, ettei hän jouda pitämään huolta orvosta. Minä ehdotin isällesi, että kutsuisimme sisareni tyttären tänne. Isäsi suostui siihen mielellään. Tyttö tulee nyt. Sinä saat hänestä kasvattisisaren.

Eino. Minä en tahdo kasvattussisarta.

Äiti. Mitä sinä sanot, lapsi parka! Sinä et tahdo, vaikka äitisi ja isäsi tahtovat! Tule lähemmä, älä seiso jurota siellä! (Eino lähestyy). Minun täytyy neuvoa sinua ajoissa. Isäsi voi näet Aunen kanssa olla täällä aivan heti, millä hetkellä hyvänsä. Istu tuohon portaalle viereeni! (Istuvat rinnatusten pirtin portaalle). Katso minuun ja kuule, mitä sanon. Kuuletko?

Eino. Tietysti minä kuulen, äiti.

Äiti. Olethan sinä ollut hyvä ja tottelevainen poika.

Eino (Vaikenee).

Äiti. Ja kun nyt kasvattussisaresi tulee . . .

Eino. Minä en tahdo kasvattussisarta. Minä tahdon veljen, äiti.

Äiti. Kallellakin on sisar, ja se on tyttö.

Eino. Mutta hän onkin aina tyytymätön sisarensa ja tahtoisi veljen.

Äiti. Onko hän sanonut sinulle niin?

Eino. On. Tänäkin päivänä.

Äiti. Ja sinä olet samaa mieltä hänen kanssaan — veljellisesti.

Eino. Koska olen poika.

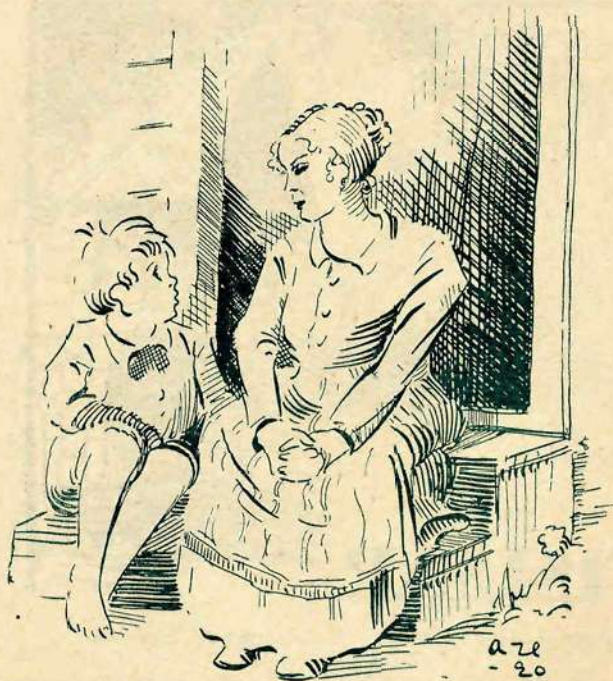
Äiti. Mutta pojalla pitää olla ymmärrystä. Serkkusi tulee pian — emme sano häntä kasvattussisareksi, koska sitä pelkää — ja sinä ymmärrät, että sinun pitää olla hänelle kiltti. Ja ystävällinen. Ymmärrätkö sen?

Eino (vaikenee).

Äiti. Minä olen sinun tähtesi kovin huolissani. Mutta ehkä sinä et enää välitä äidistäkään, koska hän ei ole poika.

Eino. Välitän minä äidistä

Äiti. Tee sitten niinkuin käsken. Käy keräämässä haasta hiukan kanervankukkia ja pihlajanlehtiä, niin laitamme ne pirtin pöydälle. Se näyttää kaupungin lapsesta kauniilta, luulen minä . . . Lähde ja joudu pian!

Eino. En minä osaa, äiti.
 Äiti. Mitä! Etkö sinä tunne kanervia ja pihlajaa; niitähän on paljon tuolla aidan takana. Sanoitko, ettet tunne niitä?
 Eino. Tunnen minä.
 Äiti. Mene siis ja kerää! Ei kuitenkaan kovin paljoa. Voithan ottaa pienet kärrisi. (Nousee.) Minulla on pirtissä lämmitettävää. Lähde sinä myöskin heti! Orpotoille on valmistettava iloa. (Menee pirttiin.)
 Eino (nousten). Tytölle! Tytölle! (Astuu pihan oikeaa peräkulmaa kohden. Sieltä tulee Kalle vastaan työntäen pieniä käsikärryjä).
 Kalle. Tässä on lelus! (Luovuttaa rattaat Einolle). No, tuletko mukaan?
 Eino. Minne?
 Kalle. Vauhkolaan — talkooseen.
 Eino. En tule.
 Kalle. Sinähän lupasit.
 Eino. Enpä luvannut.
 Kalle. Potku pohkeeseesi — vai et sinä muista? (Hosaisee jalallaan Einoon päin).
 Eino. Luuletko minua pikku lapseksi? Kyllä minä muistan mitä sanoin.
 Kalle. No mitä sinä sanoit, kun kielesi lipatti?
 Eino. Sanoin, että kysyn äidiltä.
 Kalle. Niinkuin suuret miehet ainakin.
 Eino. Kysythän sinäkin äidiltäsi.
 Kalle. Ja saan aina luvan.
 Eino. Milloin ei kielletä.
 Kalle. Niinkuin nyt sinulta?
 Eino. Ei äiti kieltänyt.
 Kalle. Eikö? No tule pian sitten! Turhaan me täällä enää kälkätämme. Vauhkolassa on hauskaa. Siellä tanssitaankin. Ja viulu ja hanuri soi!
 Eino. Äiti käski minun kärryilläni hakea kanervankukkia ja pihlajanlehtiä. Hän somistaa niillä pirtin.
 Kalle. Tuota Helsingin tyttöä varten! Ei uskoisi, jollei kuulisi. Sikamaisen ikävä juttu muuten, että sinä kulutat aikasi tuon tytön hyväksi, ja minä saan kulkea yksin.

Eino. Sinullahan on sisar.
 Kalle. Niinkuin sinullakin nyt. Morjens sitten olkoon onneksi! (Aikoo lähteä).
 Eino. Minä en tahdo häntä sisarekseni.
 Kalle. Anna hänelle sitten tämä tuliaisiksi. (Pistää kätensä taskuunsa, ottaa sen sieltä nyrkkiin puristettuna ja työntää pian Einon taskuun, josta yhtä pian tempaisee sen avonaisena).
 Eino. (laskien rattaiden aisat maahan ja tavottaa taskuaan). Mikä se on?
 Kalle. Älä, älä purista sitä; se on ampiainen.
 Eino (säikähtäen). Hyi! Ampiainen! Mistä sinä sen tapasit?
 Kalle. Nyt sinä sen päästit! Katso tuolla se lentää. Menee pirttiin. (Ojentaa pikaisesti kädellään, ja Einon tähystellessä luuloteltua hyönteistä tempaisee Kalle rattaat ja juoksee niiden kera portista tielle). Näillä et tänä iltana vedä kukkia tytölle. (Pysähtyy tielle, katsoo vasemmalle ja sitten Einoon). Nyt ne jo tulevat! Morjens vaan! (Näyttää Einolle pitkää nenää ja kiiruhtaa oikealle).
 Eino (huutaa). Tuo pois minun rattaani heti. Tahi minä sanon isälle!
 Äiti (tullen pirtistä). Mitä sinä huudat? Joko he tulevat?
 Eino. Kalle vei minun rattaani.
 Äiti. Mistä?
 Eino. Tuosta tempasi pihalta ja sitten juoksi pois että livahti.
 Äiti. Mutta sanopa, tottelitko sinä minua?
 Eino. Kalle vei kärrini.
 Äiti. Niin että sinä et muka päässyt täyttämään minun käskyäni? Johon sinulla oli niin hyvä halu — niinkö?
 Eino. Ei niin.
 Äiti. Vaan mitenkä?
 Eino (vaikenee).
 Äiti. Kuule Eino, sellainen jukurapäisyys ei kelpaa. Eikä sinulle käy hyvin! Tahdotko istua tämän kauniin illan pirtin vintissä, kunnes isäsi tuo sinne koivurieskaa?
 Eino (vilkkaasti). Minä lähdän heti, äiti; minä tuon kanervia kainalossani ja pihlajanlehtiä hatussani. (Yrittää mennä portista).
 Äiti (näkee Aunen ja isän tulevan vasemmalta). Anna olla! Nyt se on myöhäistä. (Rientää saapujoihin vastaan).
 Isä (seisattuen portille ja laskien matkalaukun olkapäältään). Tässä on hovi, tyttäreni. Ja siinä herrasväkikin vastassa. (Astuvat portista pihaan).
 Äiti. Ja siinä odotettu ilokäkemme! (Syleilee Aune ja katsoo tarkkaan häntä). Aivan äitinsä näköinen. Tervetuloa! Nyt on meillä kaksi lasta. Pidä tätä taloa kotinasi! Nälkäkö sinulla on ensiksi vaiko jano?
 Aune (niiaten). Jano, äiti.
 Isä. Sitä hän sanoi minullekin tiellä.
 Äiti. Tule sitten pirttiin, rakas lapsi! Tahi tervehditkö ensin serkkuasi? (Katsoo Einoon, joka seisoo aidan vieressä katsoen toisaalle).
 Isä. No, Eino.
 Eino (vilkaisee isäänsä, mutta kääntää taas pois katseensa).
 Äiti. Hän tarvitsee vähän isän neuvomista. Aune lähtee minun kansani pirttiin. (Ottaa isältä matkalaukun ja poistuu Aunen kanssa pirtin ovesta).

Isä (istuutuen pirtin portaalle, ja pyyhkien hikeä otsaltaan). No, poika, mitä sinä siellä jörötät?

Eino. Se on niin ilkeää, isä.

Isä. Ilkeää! Mikä? — — Sekö, että Kalle vei kärysi? Minä kuulin, kun huusit hänelle.

Eino. Niin — sekin.

Isä. Hän saa tuoda ne takaisin.

Eino. Ja sitten hän taas nauraa minulle.

Isä. Minkätähden hän nauraa?

Eino. Kun minulla on sisar.

Isä (nauraen). Melkeinpä minäkin nauran sinulle.

Eino (vaikenee ja puree huuliaan).

Isä. Sinusta olisi veli ollut parempi.

Eino. Niin kyllä.

Isä. Sinä olet veli. Mutta tuo sisar on oppinut kertotaulunsa paremmin Helsingin kansakoulussa kuin sinä. Kyselin yhdessä astuessamme. Hän ei antanut ainoatakaan väärää vastausta.

Eino. Hän on vanhempi.

Isä. Juuri sinun ikäisesi.

Eino. Hän on käynyt kauemmin koulua.

Isä. On samalla luokalla kuin sinä.

Eino. Helsingissä on parempi koulu.

Isä. Olen kuullut, että maalaiskylien kouluissa opetetaan aivan yhtä huolellisesti ja tehdään yhtä tunnollista työtä kuin Helsingissäkin. Tyttö on ollut taitavampi ja tietenkään ahkerampi kuin sinä.

Eino. Olkoon sitten. Mutta olisihan hän voinut pysyä siellä missä oli.

Isä. Muista, että hän on täällä äidin ja isän tahdosta. Nyt alatte te käydä täällä yhdessä koulua.

Eino. Tuo tyttö ja minä!

Isä. Niin, — sen Aunekin tietää, ja hän neuvoo ja ohjaa sinua: Siitä on sinulle suuri etu. Opettajammekin sanoi, että helsinkiläiset lapset ovat älykkäitä.

Eino. Sanoiko opettaja, että tytötkin?

Isä. Sanoi kyllä.

Eino (vaikenee).

Isä. Varo siis, etteivät tytöt saa syytä nauraa poikien tyhjälle pröystäilylle. (Nousee). Etkös tule pirttiin näyttämään, minkälainen olet? . . . Vai niin; sinä seisot mieluummin siinä. Sama se; tottapa tulet, kun olet tarpeeksesi tyhjää puskenut. (Menee pirttiin).

Kalle (tulee varoen oikealta ja saavuttuaan Einon kohdalle ojentaa hänelle kärryt aidan yli). Tässä on kärrysi; en viitsinyt niitä kuitenkaan pitää.

Eino. Olet ehkä ne särkenyt? (Ottaa rattaat ja tarkastelee niitä).

Kalle. Yhtä eheät ovat kuin ottaessanikin. Mutta kuule!

Eino. Mitä?

Kalle. Onko se tyttö nyt täällä?

Eino. On; tuolla on pirtissä.

Kalle. Onko se hyvin, — miten sanoisin — konu?

Eino. Isä sanoo, että se on älykäs tyttö.

Kalle. Vai sanoo isäsi niin?

Eino. Kuuluu osaavan hyvin kertomataulun.

Kalle. Älä hiivatissa!

Eino. Rupeaa käymään koulua meidän kanssamme.

Kalle. Sinun kanssasi, tarkoitat. Hänhän on sinun sisaresi. (Näkee Aunen tulevan pirtin ovesta). Kas tuossa hän on. Saapuu uuden veljensä luokse. Hyvästi, jos kiire tulee! (Juoksee vasemmalle).

Aune (lähestyy Einoa karamelli kädessä). Täällä olikin kaksi poikaa, ja minä toin vain yhden karamellin. Minä noudan toisen heti. On minulla niitä enemmän. Isä osti tuomisiksi.

Eino. Ei niitä täällä tarvita yhtään.

Aune. Etkö pidä karamellista?

Eino (lyhyesti). En.

Aune. Minusta ne ovat niin hyviä. Minne se poika meni?

Eino. Kotiinsa.

Aune. Mikä hänen nimensä on?

Eino. Kalle.

Aune. Eino on minusta niin kaunis nimi. Mutta etko sinä tottakaan syö karamellia?

Eino. En minä syö.

Aune. Kas kun eivät äitisi ja isäsi sitä sanoneet, kun läksin pirtistä.

Eino. Saat viedä pois.

Aune. Mitäs minä sinulle toisin?

Eino. Minä en tahdo mitään.

Aune. Kuvakirjoista sinä pidät. Minä näin tuolla pirtissä sen kuvakirjan, jonka viime vuonna lähetimme sinulle, äitini ja minä.

Eino (vilkkaasti). Äitisi ja sinä?

Aune. Niin. Sanoivat, että se oli sinusta hyvä.

Eino. Siinä kerrotaan hauskoista pojista.

Aune. Kerrotaan siinä kahdesta työstäkin. Minä olen sen lukenut.

Eino. Eivät ne ole hauskoja.

Aune. Ehkä eivät niin hauskoja kuin pojat.

Eino. Ehkä kuitenkin annat sen karamellin tänne. (Ojentaa kätensä).

Aune. Tässä se on! (Ojentaa Einolle, mutta vilkaisten pirtin ikkunaan tämä vetääkin äkkiä kätensä takaisin). No, miksi et otakaan?

Eino. Isä ja äiti ehkä nauravat.

Aune. Sittenhän heillä on hauska (Ten paisee vasemmalla kädellään Einon käden ja paiskaa oikealla karamellin siihen). Tiedätkö, mitä minä päätin sinulle kertoa heti, kun tapaan sinut?

Eino (purkaen karamellin käärettä). En minä tiedä.

Aune. Kerronko minä sen nyt sinulle?

Eino. Kerro sitten! (Pistää karamellin suuhunsa).

Aune. Mutta en tiedä, nauranko silloin vai itken. Mutta ei sitä tiennyt äitinikään?

Eino. Äitisi? joka on kuollut.

Aune. Niin. Hänhän siunasi joka ilta sinua. Ja kun hän kerran kehoitti minunkin siunaamaan, rukoulin minä: Rakas Jumala, varjele, ettei Eino jäisi automopiilin alle! Silloin äiti itki ja nauroi yht' aikaa.

Eino. Niin, eihän täällä ole milloinkaan ollut automopiiliä.

Aune. Minä olin ollut sinä päivänä vähällä joutua sen pyöriin Tehtaankadun kansakoulun luona. Ai kuinka minä säikähdin! — Ja edestakaisin rientävät raitiovaunut ja monet kuormavaunut . . . niitä on siellä Helsingissä niin hirmuisesti, että niiden alle voi jäädä minä hetkenä hyvänsä . . .

Eino. Sehän hauskaa on.

Aune. Sekö pelko ja vaara?

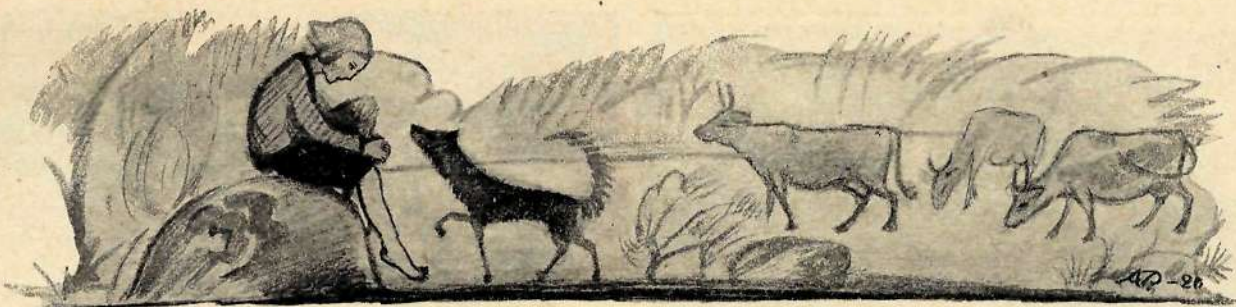
Eino. Se ryty ja melu. Täällä on niin hiljaista, että ikäväksi pistää. (Omituinen röhkäisy kuuluu oikealta peräkulmalta).

Aune (ikäänkuin säpsähtäen). Siellä tulee automopiili!

Eino. Automopiili! Onko se tuonääninen!
 Aune. On joskus. (Pari uutta röhkäisyä). Taas!
 Eino. Kuulethan, että ne ovat meidän siat.
 Aune. Siat! Minä en ole koskaan nähnyt sikoja.
 Eino (vilkkaasti). Tule nyt, niin minä näytän.
 Aune (hiukan huolissaan). Eivätkö ne pure?
 Eino. Eivät ne pure. Ne röhkivät nälkäänsä. Niillä on aina nälkä, ne syövät niin paljon. Minä olen usein niiden luona.
 Aune. Mutta jos ne tahtoisivat syödä minut?
 Eino. Kyllä minä sinua suojelen. Tuletko? (Lähtee aittarakennuksen ohi).
 Aune. Kyllä minä tulen, älä jätä! (Juoksee Einon jälkeen. Näyttämö jää hetkiseksi tyhjäksi. Sitten isä ja äiti tulevat pirtistä).
 Isä (katsellen yli pihamaan). Kas niin, ne ovat jo menneet jonnekin!
 Äiti. Minnehän nuo hiipasivat? (Astuvat pihan perälle lähelle aittaa).
 Isä (ojentaen oikealle). Katso! Tuolla ne ovat karsinan luona.
 Äiti (lyöden käsiään yhteen). Ja niin lähetysten kuin kaksi kaunista marjaa!
 Isä. Siinä roikkuvat rinnatusten karsinan reunalla.
 Äiti. Ja Eino syyhyttelee sian selkää.
 Isä. Ja kaupungin tyttö ihmettelee silmät pyöreinä.
 Äiti. Näkee kai ensikerran sellaisen elukan. Kaupunkilaiset syövät sinkkua, mutta eivät tunne sikaa.
 Isä. Katso, kuinka ne nauravat yhdessä! Johan minä sinulle sanoin, ettei meidän tarvitse heidän epäpönsä tähden surra päätämme harmaiksi... Nyt ne juttelevat vakavasti jotakin. Siinä syntyy kai uusi tuuma.
 Äiti. Minua huoletti kovasti Einon jörötys.
 Isä. Minä huomasin jo asemalla, kuinka se käy. Lapsi raukka ilmestyi kyllä sangen arannäköisenä vaunusta junasillalle, mutta kun minä ojensin hänelle

kyntömiehenkourani, laski hän siihen luottavasti hennon kätensä ja katsoi samalla niin herttaisesti silmiini, että minusta tuntui kuin olisin tavannut kauvan odotetun oman tyttärenti.
 Äiti. Meidän tyttäremme hän tästedes onkin.
 Isä. Siihen on ehkä tytön isälläkin jotain sanomista.
 Äiti. Eino ainakin on hyvin pian huomannut saaneensa mieleisensä kasvatussisaren. Sen hänestä näkee. Nyt he juoksevat tänne nauravin kasvoin. (Isä ja äiti lähestyvät pirtin portaita. Aune ja Eino kiihuttavat heidän luokseen).
 Eino (innokkaasti). Kuulehan, isä ja äiti — (pysähtyy ikäänkuin hämmästyen intoaan ja katsoo Auneen).
 Aune. Ensi sunnuntaina Eino ja minä mennään teidän kirkkoon. Se on aivan totta!
 Isä. Vai niin. Sitäkö siellä karsinalla päätettiin?
 Aune. Minä olen käynyt yksin Johanneksen kirkossa Helsingissä ja Kallion kirkossakin.
 Äiti. Mutta täällä on paljon pitempi kirkkomatka.
 Eino. Kyllä me jaksamme astua.
 Aune. Ja Eino tuntee hyvin tien. Pääsemmehän me?
 Eino. Ja Kalle sisarineen saa tulla mukaan, jos haluaa.
 Isä. Jollei siirretä seuraavaan pyhään?
 Eino. Mutta silloin on jo koulu alkanut.
 Aune. Ja silloin me luemme ja laskemme.
 Isä. Aivan oikein. Sen me ilolla hyväksymme. Niinkuin kirkkomatkannekin. Onhan tässä sitäkin ennen vielä useita päiviä, joina tämä meille rakas kaupunkilaislapsi voi päästä matkaväsymyksestään ja saada kalpeille poskilleen maaseudun rusakkuutta.
 Äiti. Ja nyt pirttiin pöydän luo! Emännällä on jotakin tarjoamista. (Menevät iloisina ovesta, Eino ja Aune käsitysten).

PAIMENESSA

Päivä kultia värehti
päällä aallon lipakoivan.
Karja niemessä märehti,
näytti siinä hyvin voivan.

Mustin haukulle kapasi
paimenpoika vikkellästi.
Puussa oravan tapasi
istumassa veikeästi.

Paimenpoikanen kivellä
istahtavi syötyänsä.
Musti päättänsä sivellä
antoi hänen vieressänsä.

Puuta poikanen ravisti,
oitis kolmin kilpasilla
kisakumppanit kapisti
kaukaisilla tienohilla.

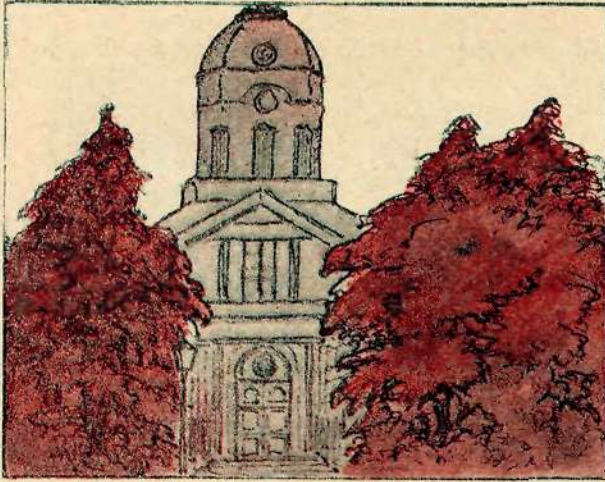
Tuoksu korvesta lemahdi
silloin Mustin sieraimissa.
Kohta haukkunsa remahdi,
kaikui kauvas tienohissa.

Musti pauhasi vihassa
iltakauden oravalle. —
Karja aikoja pihassa
painui lypsytanhualle.

Viimen paimenkin palannut
Mustin kanssa kessutteli.
Kertoi kaiken, ei salannut,
mikä oli päivän peli.

SEPPO TALASLAHTI.

PAPIN LASTEN KIRKKOMATKA.

Mukana olleen muistelmia. Kuvittanut *Eva Anttila*.

Papin lasten koti oli kaupungissa, aivan vastapäätä kirkkoa. Pyhäpäivinä olikin lasten mieluisimpana tehtävänä seistä kotinsa portilla ja katsoa, miten ihmisiä riensi kirkkoon ja sieltä pois. Ja kun tempelistä kuului laulua ja urkujen soittoa, syttyi lasten mielissä into päästä laulamaan muun seurakunnan mukana. Joskus heidät sinne vieläinkin, mutta se tapahtui heidän mielestään kovin harvoin. Kuinka he kerran omin päin Herran huoneeseen menivät, se on nyt tässä kerrottava.

Lasten isä, kaupunkiseurakunnan pappi, oli hankkinut perheelleen kesäasunnon maalla järven rannalla. Arvaatte, että lapsilla oli siellä hauska. He uivat rannikolla, poimivat marjoja aholta, taittoivat vastoja lehdosta, pääsivät joskus, kun isälläkin oli vapautta, hänen kanssansa ongelle ja verkoille. Silloin lapset olivat enimmäkseen innostuneita, eikä heitä suinkaan unittanut, kun varhaisina aamuina oli lähdettävä järven siintävälle selälle.

Tällaisilla kalastusmatkoilla oli läheisen torpan poika, Jussi nimeltään, soutajana. Silloin-tällöin hän oli muulloinkin kaupunkilaislasten leikkito-

verina. Ja hän olikin mieluinen toveri. Iältään vanhempana hän keksi uusia leikkejä, teki marjatuokokset, sitoi kylpyvastat ja lykkäsi veneen vesille, kun saatiin lupa soudella rannikolla. Papin lasten mielestä hän olikin oikea mestari miehekseen. Illoisin mielin he häntä tervehtivät, milloin vain hän sai aikaa saapua heidän luoksensa. Tuntui niin turvalliselta puuhata hänen seurassaan. He itse olivatkin vielä kovin pieniä ja heikkoja. Ville kuudennella, Hanna viidennellä ja Lassi vasta kolmen vuoden vanha.

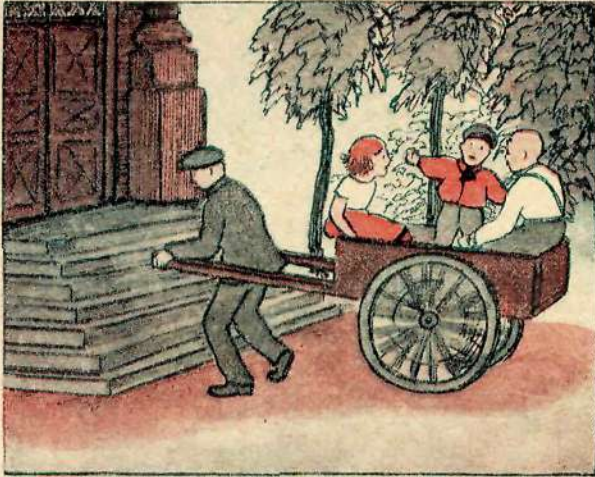
Pian kului vapaa iloinen kesä maaseudun raittiissa heritaisuudessa. Oli jälleen muutettava kaupunkiin, Lasten oli ikävä erota leikkipaikoistaan ja erittäinkin hyvästä leikkiveristaan.

Perheen muutettua kaupunkiin oli äidin erityisestä syystä lähdettävä matkoille. Ja kun isällä oli virkatoimistaan runsaasti puuhaa, jäivät lapset melkein kokonaan Kaisan turviin. Ja hyvää huolta kunnan Kaisa heistä pitikin, niin hyvin niistä kolmesta, jotka kykenivät vapaasti leikkimään, kuin pienimmästä siskostakin, joka vielä kellui kehdoissa.

Syksyisenä sunnuntaiamuna päästi Kaisa kolme vauraampaa lasta pihamaalle leikkimään jäädessä itse hoitamaan pikku siskoa, joka silloin oli erityisen huolenpidon tarpeessa. Pihalle päässeistä lapsista oli Lassi jo täydessä pyhäpuvussa, Mutta Hanna oli avojaloin, alushameisillaan ja hapsit sikin sokin hajallaan, eikä Villen ulkoasu ollut vähääkään täydellisempi. Kuinka lieneekään sattunut, että äskenen kesäystävä Jussi ilmestyi silloin lasten joukkoon. Hän oli saapunut kaupunkiin käydäkseen kirkossa, mutta jumalanpalveluksen alkuun oli vielä aikaa ja hän tahtoi sen kuluttaa nuorten ystäväinsä seurassa.

Leikki saatiin pian pystyyn. Pihassa oli käsikärri, Jussi valjastautui niiden eteen uljaaksi vetäjäksi. Lassi, Ville ja Hanna saivat vuoron mukaan istua rattailla kyytiä ottamassa toisten juostessa vapaina varsoina rinnalla. Siinä samoiltiin monta kertaa pihaa pitkin ja poikki, ja

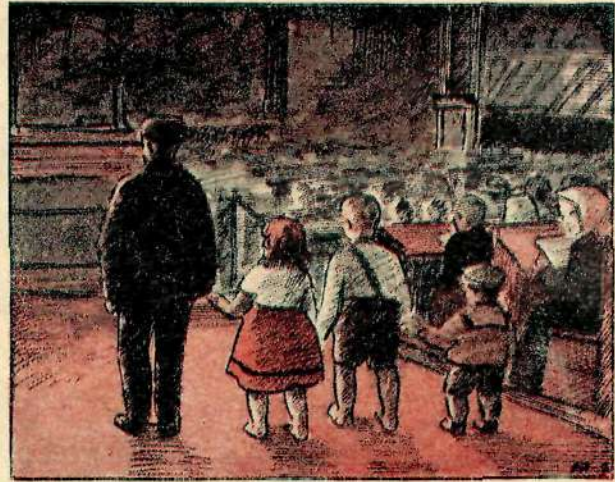
iloa jatkettiin, kunnes kirkon kello helähti soimaan. Jussi muisti silloin asiansa ja keskeytti leikin. Mutta hänestä tuntui ikävältä erota riemuisista tovereista, ja niin hän ehdotti, että nämä lähtisivät hänen kanssansa kirkkoon. Hän vetäisi heidät sinne rattailla.

Ehdotus innostutti lapsia, ja se pantiin heti täytäntöön. Jussi sijoitti kaikki kolme sisarusta rattailla, tarttui itse aisoihin, ja niin sitä mentiin että tanner soi ja tukka liehui.

Kuumuudesta hehkuen vei Jussi kuormansa perille, lykkäsi rattaat kirkon pengertportaille saakka, niin että pyörät jysähtivät kynnykseen. Siinä keskeytti suntio kärrikyödyin, muuten sitä kyllä olisi jatkunut kirkon sisässäkin.

Rattaat asetettiin nyt ulkopuolelle oven viereen, aisat kirkon seinää vasten pystyyn. Olivathan ne siinäkin pyhitetyllä paikalla eivätkä siis Jussin mielestä saattanut lasten kirkossa ollessa häviitä. Ja sitten ystävykset astua taarastivat yhdessä temppeleihin. He kulkivat pitkin keskikäytävää, pojat hattu päässä, Hanna hapsset hajallaan kaikinpuolin samassa asussa, jossa ennen aamuista puhdistautumista olivat pistäytyneet kotikeittiöstä pihalle. Lapset eivät käsittäneet, miksi ihmiset kummaltakin puolelta käytävää katselevat niin heihin, oivathan he kirkkoväkeä niinkuin muutkin. He huomasivat jonkun matkan päässä tyhjän penkin keskellä kirkkoa, menivät siihen, nousivat istumaan ja koettivat hartaudella yhtyä läsnä olevan seurakunnan lauluun. —

Sillävälin oli Kaisa saanut kotona pikku sisikon nukkumaan, ja silloin hän heti lähti etsimään toisia lapsia. Hänellekös tuli hätä käteen, kun hän ei tavannutkaan hoidokkejaan pihasta. Lieneekö joku hyvä naapuri nähnyt ja sitten sanonut, minne päin kadonneet lampaat olivat kulkeneet, vai johtivaiko ehkä kirkon seinuksella oleet kärrit Kaisan oikeille jäljille, lapset vain eivät ennättäneet kauan laulaa, kun jo näkivät hoitajansa kiiruhtavan kirkkoon ja astuvan käytävää pitkin suoraapäätä heidän luokseen. Sukkela oli Kaisa ainakin liikkeissään, tällä kertaa hän pyörähti vielä tavallista rivakammin. Ja niin ankarannäköinen hän oli, että lapset aivan peljästyivät. Hän sieppasi pienokaiset käsivaresta ja kiidatti heitä niin nopeasti ovea koh-

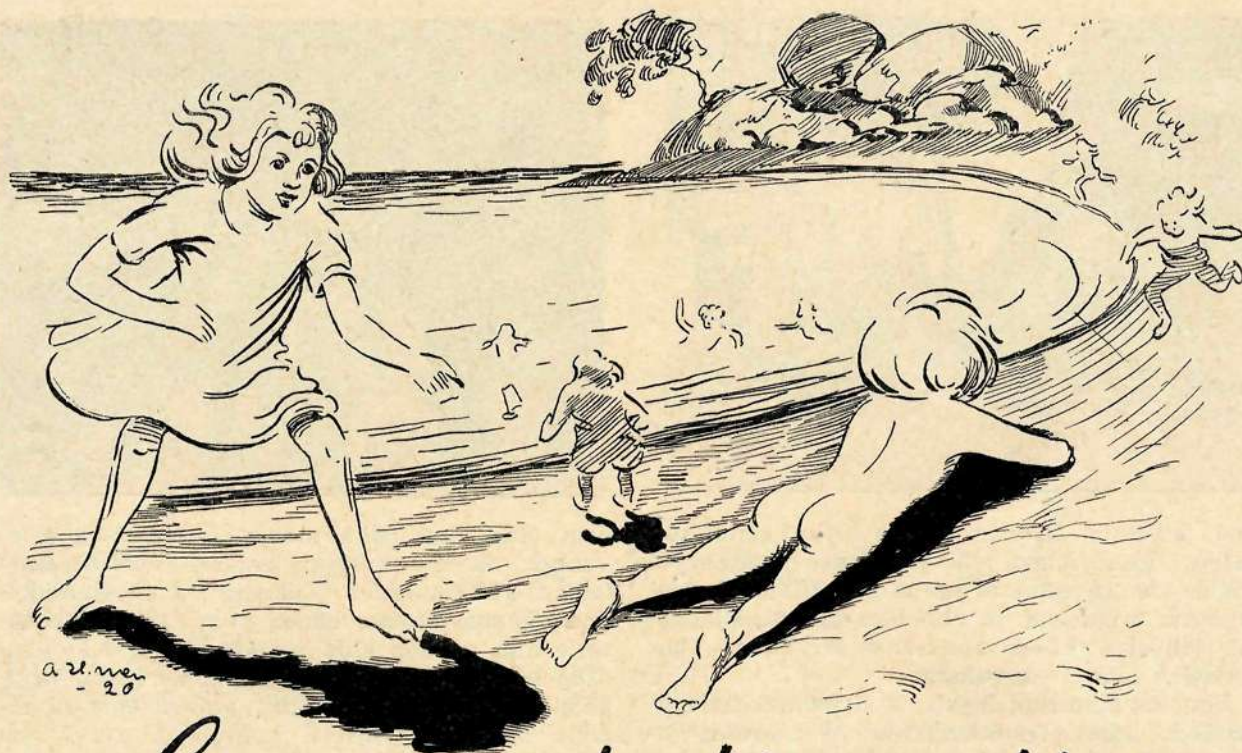

den, ettei siinä jalka monta kertaa lattiaan taivannut. Hanna tyttönen ennätti kuitenkin harrastaiden kirkkomiesten joukossa nähdä kummitähtinsä ja saavuttuaan hänen kohdalleen niiasi hänelle niin syvään kuin suinkin kiireessä kyydisään saattoi. Mutta kuinka tyttönen hämmästyikään, kun kummitähti, joka muulloin aina oli hänelle niin ysiävällisesti hymyillyt, nyt katsoi jäykkänä ja suoraniskaisena kuin rautapatsas.

Ulos päästyä eivät lapset saaneet edes vilkkaistakaan rattaibin. Niistä sai Jussi pitää yksin huolen. Kaisa veti yhä hoidokkejaan, käsipuolesta, talutti heidät kiireesti kirkkoa ympäröivän nurmikon ja sen vierestä kulkevan kadun yli ensin kodin pihamaahan ja vihdoinkin lastenkamariin saakka. Siellä lapset saivat Kaisalla vakavan selvityksen siitä, minkälaisessa asussa ja minkälaisella kyydillä sopii mennä kirkkoon. Nyt he olivat tehneet pahan loukkauksen säädyllisiä tapoja vastaan. Ja Kaisa suri kun se tapahtui sinä aikana, jolloin lasten hoito oli uskottu hänelle. Hän pelkäsi sitä arvostelua, jonka hänen johdosta lasten vanhemmilta saa.

Se ei kuitenkaan tullut kovin ankaraksi. Olihan Kaisa menetellyt parhaan ymmärryksensä mukaan, ja pienokaiset olivat vain tehneet sellaisen herttaisen erehdyksen, josta, vaikka se herättääkin hetkellistä harmia, päilyy kauniin viattomuuden kultahohde.

Liipset liivalla

(Suursaarelaiskuvaus).

Liivalla¹ lapset
hajalla hapsat
melskaa ja molskaa,
veessä ne virskuu ja vingahtaa
hahhaa, hahhaa,
ne työkkää, teiskaa ja tirskaa
ja teuhaa niinkuin pienet peikkoset polskaa.

Santaa ne kaivaa
ja ohjaa laivaa,
ne leikkii ja luikkaa,
kaikuvi kallio, mätkyvi maa,
hahhaa, hahhaa,
ja lastina luumut liekojen taa
ne laskevat laivat ja silmät siintäen tuikkaa.

Suursaareessa heinäkk. 1920.

Ne häärii ja hyörii
ja palloina pyörii,
ne tuuppaa ja telmii,
hatrusta² linnat ne valmiiksi saa,
hahhaa, hahhaa,
linnoissa kruunut kimmaltaa,
ja kristalliluolat ne loistaen helmii.

Rosvo on tullut!
Ne huutaa kuin hullut,
ne airoilla kirskuu ja kolskaa,
piikeillä pistää ne murjaanaa,
hahhaa, hahhaa,
ja kalliot kaikuvat, hahhahhaa,
kun ne teuhaa kuin pienet peikkoset polskaa!

Larin-Kyösti.

¹ liiva = juoksuhietaranta. ² hatru = levä.

Kultareunapilven päältä
 tontut lunta lapioi.
 Tuulihenki hangen heittää,
 kaikki pehmeästi peittää,
 rotkot, harjat hopeoi.

Kylän lapset kelkoin suksin.
 tiellä yhtäin ystävää,
 rientää naaran rintehille
 latuisille laskemille. —
 Miss ken ensin ennättää!

Hei vain kuinka kelkat kiittää,
 suksat liukuu liukkaat!
 Rintehellä riemuksana,
 vilinänä vilkkahana
 nyt jo lapset laskevat.

Himenevän pilven päältä
 tontut lunta lapioi,
 tuulihenki hangen heittää
 lasten ladut sillä peittää,
 hämyä maita hopeoi.

Tupsis! — Kunnan kuperkeikan
 heitti Paavo-pahainen.
 Kiitäin kiusaa Kalle, Kasi:
 „Rakeet repii pellavasi!”
 „Harran sait sa valkoisen!”

Nousi, laski ladun pitkän
 Paavo pituus penkalon. —
 Kaatuu glöös kelkkaväki.
 Nauraa mäki! Kaikki näki! —
 Penkaloinen poikaa on.

Kylän pienet punaposket
 myllertäen mäkeen jää,
 kunnes hämy iltapuhteen,
 aavistukset äidin nuhteen
 kotihin jo kirehtää.

Oskari Ruittunen.

JOULUPUKIN ROOLI

Rerran kesäsydämellä
päätti viisas Joulupukki:
„Rokeilen, kuink' auttaa lapset;
kuljen niinkuin Kala-ukki...“

Olkapäälleen onget otti,
mut jäi kaivamatta madot,
tontut joutaneet ei, koska
kesken oli lahjasadot...

Mutta poikaparven Pukki
huomasi nyt rantamalla;
sanoi: „Autatte kai vanhaa,
matoesia kaivamalla?“

„Ha ha!“ kuului poikain nauru, —
„syöteittä sä, kurja, ongi!
Maksaa et voi työstä, rääsy,
ja siis itse matos tongi!“

„Minä autan!“ eräs huusi.
Toiset kielsi: „Älä, Niilo!“
Niilo lähti, sanoi: „Tule,
paljastetaan matoin piilo!“

„No, sä tok' oot kelpo poika,“
puhui Pukki. „Mennään; kalat
puolekkain me pannaan sekä
jaetaan myös eväspalat.“

„Ha, ha!“ pilkoin toiset nauroi,
„jaat sä rupikonna-saaliin!
Ja tuon kurjan kerjuupalat
kastat, Niilo, vesikaaliin!“

Mutta Niilo lähti; kaivoi
syötit... Ruuhessa nyt tuossa
Pukin kanssa onkii, ihan
rannan luona valo-vuossa...

Toiset ilkkuu: „Emmekös me
arvanneet tuon räyhjän kujeet!
Kaivoss' ennemmin kuin siinä
nykii salakat ja mujeet!“

Vaan nyt Pukki kalan vetäs,
poikain ilkunnalle rykäs...
Niilo myöskin ahvenen sai...
Ja jo taasen toinen nykäs...

„Sammakon sait!“ pojat huusi...
Mut on pian kaikki mykkää...
Mikäs kumma tuli? Niilon
sydän myös niin hiljaa sykkää...

Huomaavat he kaikki: Tyyneen
veeten kuvastuu nyt pukin
muoto oikea, ja puku
kirjailtu on kulta-kukin...

Miks noin, vaikka venheess' siinä
istuu Pukki rääsyissäänsä?
Ah, hän itseään ei peittää
voinut Ahsti veljeltänsä.

Ahdin myös nyt pojat näkee,
ja hän kulta-kanneltansa
soittaa... Kalat kuulemaan on
tulleet sulo-soittoansa...

Siks nyt Pukki Niilon kanssa
vedenkarjaa myötään lappaa...
Ilkkujat kun ihmeissään on,
naurattaa se Pukki-pappaa...

Saalist' on jo kyllin. Rantaan
soutavat... Ja Niilo koppaan
kalaosansa saa, lausui:
„Täss' on mauste moneen soppaan!“

Pojat toiset häpeissään on,
tilanteen he tuntee nolon...
Pukki puhui, kun hän huomasi
heidän katuvaisen olon:

„Lapsi kullat, katsottava
ei oo aina ulkokuoreen,
monesti on kulta-aarre
kätkettynä karuun vuoreen...“

Muodossa näin milloin minkin
useasti teen mä kokeen
lasten luona; harva katsoo
sisimpään; nään moneen sokeen...

Run te autatte, niin teille
Luoja myöskin avun antaa...“
Lausui, katos... Rohya auttain
toiset Niilon koppaa kantaa...

Ruupert Rainulainen.

PIKKU ANTIN JOULUAATTO.

Kirjoittanut *Jalmari Vaula*, kuvittanut *Eva Anttila*.

Pikku-Antti raotti silmiään ja käännähti vaimon sängyssään. Pikku-Antti oli kovasti sairas. Hänen laihoilla kasvoillaan paloivat kuumeen kukat.

— Äiti, tuleeko isä kotiin, kun on jouluaatto?

Äiti hätkähti kuullessaan tuon heikon värähtelyn äänen. Isän muistokin koski häneen kipeästi. Hän riensi Anttia lohduttamaan.

— Tulee, lapseni. Pian saat sinä nähdä isän.

Kirkas kyynel vierähti samalla äidin silmäluomen alta ja putosi karkealle peitteelle.

— Äiti, kerro taaskin siitä, kun isä tulee kotiin!

Äiti vavahti. Kyynel toisensa jälkeen vierähti poskia pitkin.

— Itketkö sinä, äiti? Äiti, oletko sinäkin sairas, niinkuin pikku-Anttikin?

Äiti nieli kyyneleensä.

— Tyynny, lapseni. Minä kerron sinulle, miten isä tulee kotiin.

Ja laskien kätensä lapsen kuumalle otsalle hän kertoi:

— Ulkona on kylmä ja isä on kaukana. Isä asuu suuressa, suuressa talossa, jossa on paksut kiviset seinät. Ja aurinko paistaa sisään vain pienestä akkunasta, joka on ylhäällä katonrajassa. Ovi on lukossa, eikä isä pääse pois.

— Äiti, minkätähden ei isä pääse pois?

Äidin ääni värisi.

— Isä on ollut... niin, en minä tiedä... isää rangaistaan.

— Ainahan hän on ollut hyvä. Miksi häntä rangaistaan?

— Niin, hyvä hän on ollut meille. Mutta hänkin on voinut erehtyä, lapseni. Meitä hän rakastaa. Ja hän haluaa kotiin. Ja hän tulee luoksemme. Kuuntele, kun kerron, miten isä palaa kotiin:

— Isä on sairas, niinkuin sinäkin. Hän nukkuu siellä karkeilla oljilla ja hänen poskensa ovat kuopalla ja pitkän parran peittämät. Hän ajattelee kotiaan. Yht'äkkiä hän muistaa, että nyt on jouluaatto. Ja jouluaattona hän pääsee vapaaksi.

Hän hyppää seisoalleen ja hänen sairautensa on unohdettu. Hän rientää ovelle ja painaa korvansa avaimenreikään.

Nyt kuuluu askeleita. Avaimet helisevät. Vartija tulee. Lukko narahtaa. Isä on vapaana! Vapaana!

Kirkas auringonvalo häikäisee hänen silmiään. Kuinka valkoista on lumi! Kuinka suuri ja kaunis on maailma!

Kulkuset soivat. Hevonen juoksee läpi lumisen metsän. Lumi narisee jalaksen alla.

Isä katselee ympärilleen ja ihmettelee. Tämäkö on maailma, näin suuri ja kirkas. Lumessa palaa tuhansia pikku tähtiä. Niinkuin sokeria! ajattelee isä ja myhäilee.

— Katsopas, huutaa hän ajomiehelle, kun orava viilletää tien yli. Katsopas tuota mestaria! Häntä kuin lippu! Ja tuollainen harmajanruskea turkki niskassa! Oletko nähnyt mitään kummempaa? Hah hah haa!

Ja isä nauraa ja ajuri nauraa ja orava kiittää pyrynä korkean kuusen latvaan, että lumi vain pöllisee ympärillä.

Nyt he ovat jo kotona. Tuolla kujansuussa kuuluu kulkusten ääni.

Pikku-Antti kohottaa päätään.

— Äiti, minäkin kuulen. Nyt tulee isä!

— Nyt he kiertävät kaivon ja ajavat pihaan. Kuinka huurteessa hevonen on! Aivankuin suuri lumimöhkäle.

Ja isä on myöskin huurteessa ja ajomies. He ovat aivankuin mitäkin valkoisia joulupukkeja.

Nyt he nousevat reestä. Hevonen pudistaa itseään ja kulkuset helisevät. Kuuletko, kun kulkuset soivat!

Pikku-Antti nauroi.

— Kulkuset soivat ja lumi pyryää hevosen ruumiista kuin hopeasade. Nyt nousee isä reestä.

— Mutta, lapsi, sinun kätesi on niin kylmä. Lapsi, mikä sinun on?

Pikku-Antti raotti silmiään ja hymyili heikosti.

— Nyt isä nousee reestä ja sanoo kyytimiehelle: Käy sisään, siellä on Marialla jotakin lämmintä!

Sitten hän nostaa hevosen eteen heiniä ja sitoo sen marhaminnastaan veräjänpieleeseen.

Nyt he ovat porstuassa. Kuulepas, kun he kopistelevat lunta kengistään!

Ja äiti kopisteli jalkojaan ja ravisteli helmaansa aivankuin se olisi ollut lumessa.

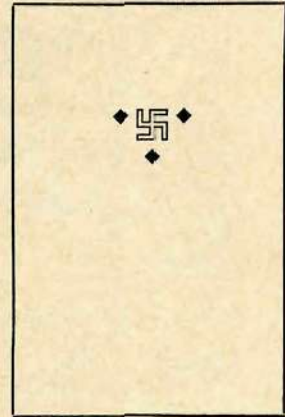
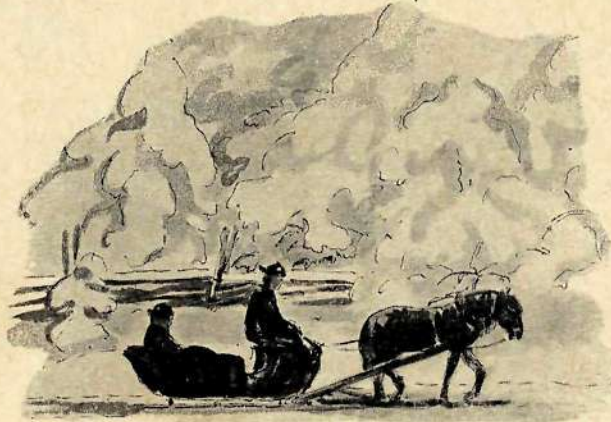
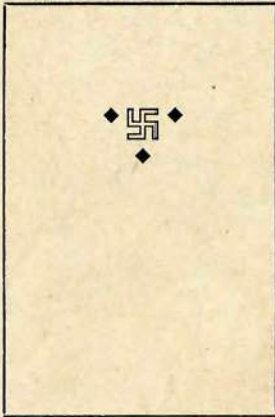
— Siellä eteisessä on lunta. Kuulepas, kun isä pudistaa lunta kyytimiehen turkista! Aivan lumi pölisee porstuassa.

Nyt he tulevat! Pikku-Antti! Nyt tulee isä! Pikku-Antti nousee käsiensä varaan ja tähyttää jännittyneenä ovelle.

— Kuulepas, kun avain kalisee lukossa. Kling, klang! Ovi narahtaa ja . . .

— Isä, isä! huutaa pikku-Antti ja ryntää ylös. Mutta hän horjahtaa samalla ja painuu takaisin vuoteelleen. Hän hengähtää kerran, pari syvään ja kiihkeästi ja — nukahtaa.

Äiti itkee. Kyyneleet tulvivat virtanaan. Hänen pikku-Anttinsa on löytänyt isän.

S A M M A L.

Legenda. Joulupukille kirjoitti Ilo Vaara.

Kuuman hiekka-aron liepeellä alkoi tiheä, synkkä metsä. Sen pimennossa peitti puiden juuria vihreä sametin pehmeä sammal.

Jos ihminen kulki metsän kautta, ei hän pysähdellyt, vaan kiiruhti metsän hämärästä valoon eikä hän huomannut pehmoista mattoa jalkojensa alla.

Mutta eräänä iltana, kun aurinko länteen laskeutuessaan kultasi puiden latvoja, kulki väsynyt mies aavikolta metsää kohti. Kuuma hiekka poltti hänen jalkojaan ja erämaan ohdakkeet olivat ne haavoittaneet. Neljäkymmenen päivän paasto oli riuduttanut Hänet, mutta Isän tahto oli ollut täytettävä. Hän oli sen täyttänyt, siksi väsyneenä ja kärsineenäkin Hän suuri rakkaus sydämessään palasi ihmisasunnoille.

Metsään saavuttuaan kuuli hän sammalen vaikertavan:

»Taas yksi! Mutta mitäpä hän huoliikaan minusta; tallaa jaloin ja unohtaa!»

»Ah», huokasi ihastuneena väsynyt kulkija, kun pehmyt, kostea sammal vilvoitti Hänen kuumeisia, haavoittuneita jalkojaan, ja erämaan hiekan väsyttämän silmän nauttiessa sammaleen lienteää vihannuutta Hän lisäsi: »Älä moiti kohtaloasi! Täytähän nytkin Isäni tahdon vilvoittaessasi jalkojani. Monelle, monelle kulkijalle tulet sinä tarjoamaan samaa tyydytystä, jota nyt minullekin suot, ja useat väsyneet vaeltajat, jotka uinahtavat muodostamallasi pehmoisella alustalla, kiittävät Isää siitä, että halvinkin ja unohdetuinkin olio voi palvella Hänen kaikkiviisaita tarkoituksiaan ja täyttää Hänen tahtoansa».

Vaeltaja jatkoi hymyillen matkaansa.

Mutta aamuaurinko purppuroi metsän aukeamassa halveksitun sammaleen ja kaste kimmiä sillä tuhansin timantein.

Sammaleen täytti sanomaton riemu:

»Minä sain täyttää Isän tahdon ja vilvoittaa Hänen Poikansa väsyneet jalat. Suuri on onneni!»

Marja

(aidan takaa junalle huiskuttaen).

Hyr-ryr-ryr-ryr taas siellä
 juna kiittää rautatiellä,
 kas kuin pyörät karkeloivat,
 tanner vaappuu, kiskot soivat...
 Minne niin nyt kiire lie;
 ketä matkassaan se vie?
 Suuri on tää Suomenmaa,
 yltää kaunas aidan taan,
 suurempi on maailma,
 vaan on kovin kaukana.
 Sinne halua ma en;
 kotilaakso rauhanen
 minulle on rakkahin,
 siellä viihdyn mieluummin.

Felmi

(kaivuttuaan seisontaan alimmille aidaksille).

Minusta niin hauska ois
 körötellä hetkeks pois,
 ohi vauvan akkunan
 nähdä puiden juoksevan:
 koivun, kuusen, tuomen, raidan,
 nähdä lapset luona aidan,
 nähdä liinan liehuttajan,

kun ma kaukomailla ajan.
 Moni täältä kiihuhtaa
 katselemaan maailmaa,
 josta viesti houkutellen
 kuiskii meille jokaisellen.
 Kenpä meist' ei pyrkiskään
 ihmeitä sen näkemään?

Urho

(aidan harjalla istuen).

Monta, monta mennyt on
 kaunis maailmahan suureen,
 monta kotilaaksohon
 vanhan, rakkaan kuusen juureen
 maailmasta palannut
 täysin sydämiin ja taskuihin,
 rikkaat muistot salannut;
 moni pettynein on laskuin
 kulkeutunut köyhänä—
 lapsuutensa tanhuoille—
 Herranhan on tehtävä
 retki elonmarkkinoille...

Hyr-ryr-ryr-ryr kiiti pois...
 Vielä huolinut ei meistä...
 Aina syrjässä näin seistä—
 tuskin sekään hauskaa ois.

A. N.